Helt nyligen nådde oss budet om Direktör John Weibulls bortgång.

Det är en märklig släkt, den Weibullska. Dess medlemmar ha brutit mark inom vitt skilda områden, på de historiska vetenskapernas, ingeniörsteknikens, industrins och handelns. Till synes helt skilda intressen ha format deras livsgärningar, och dock äga dessa intressen samma källa: lusten att skapa, att levandegöra ett livsmål och att bygga upp, ej endast för stunden men även för kommande släkten.

John Weibull ägde i rikliga mått denna skaparkraft och skapargläjde, som redan i ungdomen ledde hans väg. Son till grundaren av Weibullsholm Walfrid Weibull och dennes maka, född Frost, var han den näst yngste i en skara av fem bröder, som väsentligen kommo att ägna sin verksamhet åt att fortsätta faderns verk. John Weibull, som kanske var den av bröderna, som hade den största självständighetslusten, sökte sig ut ur hemmamiljön. Efter genomgång av Landskronas den tiden 5-klassiga läroverk kom han till morbrodern, garverifabrikören Lars Frost. Han lämnade Weibullsholm, där familjen bodde och där barnen voro födda och inackorderades enligt den tidens sed i den Frostska familjen. Helt visst lärde han garveriyrkets tekniska detaljer men lade tillika grunden för den merkantila insikt, som alltid skulle vara ett av hans kännetecken.

Lars Frosts garveri köpte regelmässigt hudar och garvämnen från Hamburg genom resande därifrån. John Weibull kom därigenom i kontakt med den välkända garvämnesfirman Robert Dilles representanter och utverkade, 21-årig, att få börja tjänstgöra därstädes som volontär. Det var ursprungligen hans avsikt att endast vistas i Hamburg en kortare tid och att sedan fortsätta praktik och studier i Frankrike och England. Han kom emellertid att stanna i Hamburg ett tiotal år. Orsaken härtill var i främsta rummet det värde, som firman satte på den unge mannen, vilken snart lämnade volontärsstadiet och inom kort erhöll den förtroendeställning, som en befordran till prokurist på den tiden innebar.

Denna långa Tysklandsvistelse i ungdomsåren kom att betyda mycket för John Weibulls utveckling och livsinställning. Förbindelserna mellan Sydsverige och den stora grannen i söder voro livligare då än nu. Många unga män, som ville ägna sig åt handel och industri, sökte sig till Tyskland för att studera och lära. De återvände fyllda av beundran över allt vad de hört och lärt. De blevo varma Tysklandsvänner för livet. Tyskland var för dem det förnämsta bålverket mot barbariet österifrån. Intet kunde rubba John Weibull i denna åsikt, som med den konsekvens, som var hans kännemärke, förde honom till extremt politiskt ställningstagande under det sista världskrigets år. Härtill bidrog även hans karolinska inställning och stora beundran alldeles särskilt för Karl XII och dennes

utrikespolitiska linje. Om än de flesta hyste en avvikande mening, var det dock ingen, som tvivlade på ärligheten i hans övertygelse och uppsåt.

Några och trettio år gammal återvände John Weibull vid tiden för det första världskrigets utbrott, rik på erfarenheter och i god ekonomisk ställning, till hemstaden. Sitt fädernearv hade han inte rört, han lyfte det aldrig. Sverige hade då svårigheter med sin import. Bristen på garvämnen gjorde sig kännbar. John Weibull ville täcka denna brist genom framställning grundad på svensk råvara, och han bildade med egna medel Garvämnes AB Weibull. Han hade lyckan att i direktören Richard Bergman finna en kompanjon, som med sitt klara huvud, sin stora arbetsförmåga och koncilianta natur passade honom förträffligt. Tillverkningen startades i det gamla tegelbruk, som Walfrid Weibull drivit på Weibullsholms mark. Hur detta företag stabiliserades och tillväxte under den framsynta ledningen är allom bekant, och likaså hur bolaget i konkurrensen efter det andra världskriget utvidgat sina utlandsförbindelser och startat företag i Brasilien.

Trots att han sålunda gick sina egna vägar släppte han aldrig kontakten med sina bröder i fröfirman Weibull, i vilken han var meddelägare. De hade lekt och uppvuxit i ett lyckligt hem, och särskilt med den yngste brodern hade han många gemensamma minnen. Familjehistorien vet att berätta, hur han en dag med uppenbar livsfara lyckades rädda denne ur en förrädisk märgelgrav. Kanske var detta icke den enda gång, då han till bröderna kunde utsträcka en hjälpande hand, och han gjorde det gärna.

John Weibull efterlämnar minnet av en kraftkarl. Stark ström med egna vågor går genom havet. Hans typ tillhör det förgångna. Den tiden är väl nu förbi, då en stark personlighet som sin egen lyckas smed med egna medel kan grunda en industri och arbeta upp den till ett miljonföretag, till mångas gagn. Det var något av nybyggare över John Weibull. Han var van att styra och ställa, att bevaka och bevara, och han var icke alltid god att tas med, av vilket även hans närmaste kunde få känning. Men hans rättsinne kunde ingen ta fel på.

En dugande man i sin krafts dagar.